

UNA MESTRA D'ESCOLA BRESSOL

Francesca López López

Mestra i educadora de les Escoles Bressol de IMEB

Quan vaig conèixer en Lluís tenia 8 mesos, va venir a l'escola per fer la primera entrevista abans de començar el curs. En aquesta reunió, ja vaig detectar alguns signes d'alerta: mirada perduda, hipertensió, la mare va comentar que era un nen molt "dolent" i molt inquiet i que vomitava tots els àpats malgrat no tenia cap problema fisiològic detectat, també que per tal que acceptes el menjar havia de distraure'l continuament cantant i fent moviments amb les mans.

Durant el primer curs va ser un nen bastant difícil, molt irritable, amb plors inconsolables i incapaç d'acceptar les petites frustracions. A través del vincle afectiu que varem crear, vam aconseguir grans avenços en el seu desenvolupament, continuava tenint el seu caràcter irritable però a l'escola ja no vomitava, acceptava millor la relació amb els companys i suportava petites frustracions sense perdre el control.

Al començar el segon curs, amb vint mesos, en Lluís va tornar content a l'escola però es mostrava bastant capritxós, havia d'aconseguir el que volia per la força, es dedicava a donar empentes als companys sense cap motiu aparent i després reia tot content, cridava i feia rebequeries per qualsevol motiu i el seu joc principal era tirar totes les joguines al terra i molestar els altres. Ell era el més gran de la classe d'un total de 10 infants entre els 12 i els 20 mesos.

En aquesta edat en la que encara no tenen adquirit el llenguatge verbal, les mossegades i les estirades de cabells són una manera d'expressió bastant habitual sobretot en el període d'adaptació. Tot plegat entre la pena de la separació, la dinàmica dels crits i plors, les mossegades, les empentes i la dificultat per crear un ambient relaxat i tranquil, va ser la pitjor adaptació dels meus 25 anys de professió. Em faltaven braços per contenir, mans per separar i pomades per untar. Tenia un sentiment d'impotència a la classe i culpabilitat davant de les famílies quan els nens i les nenes sortien amb mossegades a les galtes a les cuixes, a les mans... Hi havia dies que dubtava de les meves capacitats, explicar un conte, cantar una cançó o fer qualsevol activitat resultava increïblement difícil, sempre hi havia un conflicte, ja sigui per l'espai, pels estris, per la cadira etc. i gairebé sempre hi estava pel mig en Lluís. Quan es creava aquest clima de tensió, sentia ganes de plorar i de sortir corrent per la porta.

Un matí, tant sols entrar a la classe, va donar una empenta a una companya i la va tirar d'esquena contra una cadira, no li va trencar el cap de miracle, ella volia veure el conte que ell duia a la mà. Malgrat els meus intents per aconseguir que el compartís o la possibilitat d'explicar-lo jo per a tot el grup, no hi va haver manera, no volia que ningú se li acostés i no parava de donar

empentes cridar i plorar, tampoc els altres estaven disposats a acceptar la meua atenció exclusiva per ell. Tot eren plors i crits. La rebequeria més grossa va arribar quan per acabar amb el conflicte vaig optar per guardar el conte a la bossa. Aquell matí tot van ser problemes, després del conte van ser les nines, el cotxes, les galledes, la sorra i un llarg etc. Quan vaig sortir de la classe estava esgotada, tenia el cap com un timbal i volia "dimitir". Al trobar-me amb les meves companyes a la cuina vaig abocar totes les meves angoixes, vaig explicar a tothom fil per randa tots els problemes. Elles que ja coneixien l'història em miraven comprensives.

Aquella nit no vaig poder dormir, sentia una pena molt grossa, havia perdut el control, havia donat una imatge molt negativa d'en Lluís i l'endemà segurament tothom el miraria diferent. Sentia pena perquè jo aquell nen me'l estimava molt i era conscient de les seves dificultats i també dels seus avenços. Sabia del seu potencial i de les seves capacitats, també que podia confiar en ell, que tant sols necessitava uns límits, molta afectivitat i més paciència encara de la que jo disposava.

Al dia següent vaig demanar disculpes a les companyes i sobretot vaig demanar comprensió per a en Lluís i per a mi. No volia que ningú se'l mirés malament i també que parléssim en una reunió per veure quines aportacions podien fer per ajudar-me i ajudar-lo. Com a bones professionals varen ser comprensives (els hi agraeixo) i em van ajudar amb els seus suggeriments i les seves aportacions i també, i molt important, amb el tracte que varen dispensar a en Lluís. Davant dels conflictes intentàvem fer-lo reflexionar sobre les seves actituds alhora que li reconeixíem que ell sabia fer les coses molt bé però que s'havia equivocat. En definitiva que tots plegats varem posar confiança en les seves capacitats i expectatives més positives respecte la seva evolució.

De la relació amb la família no n'hem parlat però evidentment també vaig intentar implicar-los a través de les entrevistes. A casa seva sembla que els hi feia gràcia que el nen fos tant "dolent" i espavilat. Va caldre molta mà esquerra per canviar algunes actituds en l'àmbit familiar i que entenguessin que els límits són necessaris, però poc a poc estem avançant.

Som al començament del tercer curs, ja té dos anys i mig, parla i s'explica molt bé, encara s'enfada fàcilment però sap que a l'escola estem tranquils, que juguem amb els companys sense pegar-los. Quan vol una joguina intenta aconseguir-la per la força, però només li hem de recordar que s'ha de demanar i ho fa. També sap que ha de tornar-la quan ja no la vol. També ha après a ser generós amb els altres i a compartir jocs espai i la mestra.

Van ser moltes abraçades, moltes estones de contenir a coll les seves rebequeries i moltes de posar-me ferma davant les seves exigències, però no sabeu la satisfacció que em provoca quan el veig compartir i jugar tranquil amb els seus companys.

Els infants tenen una capacitat increïble d'entendre i adaptar-se i aprendre però sobretot s'ha de confiar en ells, fixar la mirada en el seu potencial i ser tolerant amb allò que de vegades no ens agrada. Als adults no ens toca altre remei que contenir-los. De la nostra pràctica educativa depèn l'esdevenir de molts infants.